

Arrest

nr. 133 659 van 24 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Myanmarese nationaliteit te zijn, op 28 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 juli 2014 met referentienummer 45793.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat I. MOHAMMAD en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 3 april 2012 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 24 juni 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u afkomstig zijn uit Rakhine te Myanmar. Toen u kind was, zouden u en uw familie naar Bangladesh gegaan zijn. Uw vader zou overleden zijn toen u een klein kind was. Uw moeder zou hertrouwd zijn. Uw moeder zou overleden zijn toen u zes of zeven jaar oud was. Na het overlijden van uw moeder, zou u verkocht zijn aan R. M. door uw stiefvader. U zou toen ongeveer acht jaar oud geweest zijn. R. M. zou een bende van kinderen hebben die moeten bedelen. Toen u ouder werd, zou u verkocht zijn aan een kaarsenfabriek. Zes maanden later zou u verkocht zijn aan een andere fabriek. Anderhalf jaar later zou de fabriek u verkocht hebben aan de bende van Za. Mo.. U zou koeien, wapens en dergelijke gesmokkeld hebben over de grens van Bangladesh naar India. U zou besloten hebben niet langer te werken voor Mo.. U zou bedreigd en gemarteld zijn door Za. en Ra. (de tweede in rang). Een vriend van u, K., zou de bende verlaten hebben op een dag. Omdat Ra. dacht dat u erbij betrokken was, zou u geslagen zijn. K. zou twee tot drie dagen later vermoord zijn door de bende. Op een dag zouden u, Ra. en Zi. een som geld moeten smokkelen hebben van India naar Bangladesh. U en Zi. zouden toen kunnen ontsnappen zijn. U zou Ra. op zijn hoofd geslagen hebben en u zou het geld genomen hebben. Onderweg zou u Zi. kwijtgeraakt zijn. U zou naar Dhaka gevlucht zijn. Van 15 oktober 2011 tot 21 februari 2012 zou u in Dhaka verbleven hebben. U zou eerst in een hotel hebben verbleven. Vervolgens zou u een kamer in een huis hebben gehuurd. U zou alles verteld hebben aan uw huisbazin. Uw huisbazin zou onderzoek gedaan hebben. Ze zou te weten gekomen zijn dat de bende tegen u twee valse rechtszaken (moord en wapenbezit) zou hebben ingediend. Op 21 februari 2012 zou u Bangladesh verlaten hebben. U zou per schip hebben gereisd. U zou ergens aangemeerd zijn. Vandaar zou u per auto naar België zijn gekomen. U vroeg in België asiel aan op 3 april 2012.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: Belgische medische attesten.

Tijdens het tweede gehoor legde u verwijzingen naar algemene artikels voor aangaande de situatie in Bangladesh.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Zo kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u, eventueel een Rohingya, afkomstig zou zijn uit Rakhine, Myanmar. Aan uw vrij summiere beschrijving te horen aangaande de reden waarom u en uw familie Myanmar hebben verlaten en afgaande op de door u geschetste context, zou u er op willen duiden dat u en uw ouders Rohingya's zijn/waren, afkomstig uit Myanmar (zie gehoorverslag CGVS 1 p.4). Echter kan daar, op basis van uw onwetendheid over verschillende zaken, geen geloof aan worden gehecht. Zo weet u zelf niet of u en uw ouders Rohingya's zijn/waren (zie gehoorverslag CGVS 1 p.3 en p.4). U hebt enkel een vermoeden dat uw moeder afkomstig zou zijn uit Myanmar (zie gehoorverslag CGVS 2 p.4). En zo gaf u verder aan dat u zich enkel twee woorden van vroeger kan herinneren die uw moeder u zou verteld hebben toen u jong was, met name Arakan en Birma (zie gehoorverslag CGVS 1 p.7). De kennis van deze woorden kan bezwaarlijk als een serieuze aanwijzing omtrent uw afkomst gelden. Het CGVS merkt hoe dan ook op dat uw interesse in uw afkomst opvallend laag is. Zo had u toen u jonger was -ook al was u pas zes of zeven jaar oud toen uw moeder overleed- meer info aan haar kunnen vragen. Het is ook opvallend dat uw moeder u niet meer dan twee woorden zou hebben verteld aangaande uw afkomst, ook al was u nog jong. U zou ook de taal Rohingya niet spreken en met uw moeder zou u vermoedelijk Bengaals hebben gesproken (zie gehoorverslag CGVS 2 p.3). U gaf aan dat u toen u in België was, contact had met een andere persoon uit Myanmar (zie gehoorverslag CGVS 1 p.8). Omdat op uw oranje kaart staat dat u afkomstig zou zijn uit Myanmar denken de mensen in België dat u een Rohingya bent (zie gehoorverslag CGVS p.8). Dit is geen objectieve vaststelling dat u enerzijds uit Myanmar zou komen, noch dat u een Rohingya zou zijn. Tevens dient opgemerkt te worden dat u zelf weinig hebt ondernomen om u te informeren naar uw afkomst. U stelde dat u enkel het nieuws volgde op televisie (zie gehoorverslag CGVS 1 p.8). Desalniettemin kan u niet antwoorden op eenvoudige basisvragen zoals een beschrijving van de vlag van Myanmar (zie gehoorverslag CGVS 1 p.9). Verder stelde u eerst dat Birma in Rakhine ligt wat niet klopt gezien Rakhine een deelstaat is van Birma (zie gehoorverslag CGVS 1 p.3). U twijfelde ook al waar Rakhine gelegen is (zie gehoorverslag CGVS 1 p.3). U hebt ook geen zekerheid of Rakhine en Arakan hetzelfde zijn of niet (zie gehoorverslag CGVS 1 p.7). U kende ook de hoofdstad van Rakhine niet (zie gehoorverslag CGVS p.9). U kon weinig tot niets vertellen over Myanmar zelf, u kon enkel

aangeven dat het een buurland van Bangladesh is en dat er veel geweld is (zie gehoorverslag CGVS 1 p.8 en p.10). Mocht u al een Rohingya zijn, dan dient opgemerkt te worden dat u ook daar weinig tot niets over kon aangeven (zie gehoorverslag CGVS 1 p.9). U zou op televisie gezien hebben dat er kampen zijn voor Rohingya in Bangladesh maar namen kon u niet geven (zie gehoorverslag CGVS 1 p.9). Het is niet omdat u mogelijks afkomstig zou zijn uit Birma dat u automatisch een Rohingya bent (zie gehoorverslag CGVS 1 p.8). U hebt ook weinig tot geen inspanningen geleverd om iets te weten te komen over uw 'roots'. Gezien u uw asielaanvraag baseerde op uw afkomst, kan en mag men verwachten dat u meer moeite zou gedaan hebben. Zo hebt u geen contact gezocht met Rohingya organisaties. U hebt ook geen contact gezocht met de Rohingya gemeenschap te Bangladesh. U hebt ook geen contact gezocht met andere Rohingya in Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS 2 p.3). Ook vanuit België hebt u zeer tot niets ondernomen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.3). Gezien uw beperkte kennis, uw eigen twijfels aangaande uw afkomst en de weinige inspanningen die u ondernam, kan het CGVS uw herkomst dan ook niet inschatten. U geeft het CGVS dan ook geen zicht op uw afkomst, etnie uw identiteit of nationaliteit. Hierbij dient nog aangestipt te worden dat u ook geen enkele zekerheid hebt over uw geboortedatum (zie gehoorverslag CGVS 1 p.3). Dit ondermijnt reeds de oprechtheid van uw verklaringen. U legde ook geen enkel documenten neer die zouden kunnen aantonen dat u in Bangladesh verbleef of dat u van daaruit naar Europa kwam.

Verder kan er geen geloof worden gehecht aan de reden van uw vlucht uit Bangladesh met name uw bewering dat u valselijk zou beschuldigd zijn in twee rechtszaken door een bende smokkelaars. Zo hebt u geen enkele kennis aangaande de beide rechtszaken. U geeft zelf aan dat u niets afweet van de beweerde rechtszaken (zie gehoorverslag CGVS 1 p.16). Dit bleek ook toen het CGVS u enkele eenvoudige vragen stelde over de rechtszaken. Zo wist u niet eens te vertellen wanneer de rechtszaken zouden ingediend zijn (zie gehoorverslag CGVS 1 p.17). U kon ook niet aangeven waar de rechtszaken werden ingediend (zie gehoorverslag CGVS 1 p.17). Ook uw bewering hoe u te weten kwam dat er rechtszaken waren ingediend tegen u komt bevreemdend over. U zou alles verteld hebben aan uw huisbazin in Dhaka wat u was overkomen (zie gehoorverslag CGVS 1 p.16). Uw huisbazin zou informatie hebben ingewonnen over u en zo kwam ze te weten dat er rechtszaken waren ingediend tegen u (zie gehoorverslag CGVS 1 p.16). Hierbij dient aangestipt dat u niet eens weet wanneer precies uw huisbazin u die informatie meedeelde (zie gehoorverslag CGVS 1 p.16). U weet ook niet op welke stappen uw huisbazin ondernam om die informatie te verkrijgen (zie gehoorverslag CGVS 1 p.17). U hebt dan ook geen enkel idee hoe uw huisbazin op de hoogte kwam van uw bewering dat er rechtszaken hangende zijn tegen u (zie gehoorverslag CGVS 1 p.17). U stelde dat u vanuit België nog contact had met uw huisbazin (zie gehoorverslag CGVS 1 p.7). Het is dan ook niet geloofwaardig dat u niet eens aan haar hebt gevraagd naar de stand van zaken in de beweerde rechtszaken of naar documenten (zie gehoorverslag CGVS 1 p.17).

Indien u daadwerkelijk valse rechtszaken vreesde, had u zelf ook informatie kunnen inwinnen toen u nog in Bangladesh verbleef. Dit hebt u niet gedaan (zie gehoorverslag CGVS 1 p.17). U verklaarde dat u bang was en dat de bende een netwerk heeft en waarschijnlijk foto's gaf aan personen om u zo te kunnen vinden. Dit kan niet overtuigen immers lijkt het onwaarschijnlijk dat een bende smokkelaars foto's van u zou genomen hebben (zie gehoorverslag CGVS 1 p.17). U hebt ook geen advocaat of enige organisatie geraadpleegd om informatie in te winnen of om documenten te verzamelen aangaande de rechtszaken (zie gehoorverslag CGVS 2 p.6). U had ook via uw huisbazin een advocaat kunnen inschakelen maar ook dat hebt u niet gedaan (zie gehoorverslag CGVS 2 p.6). Dat u niet erg opgeleid bent, is bezwaarlijk een excuus. Immers kon u wel op zelfstandige wijze een hotel vinden in Dhaka en een onderkomen bij een huisbazin. Ook vanuit België hebt u niet getracht om documenten te verkrijgen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.6 en p.7). Ook hebt u geen documenten aangebracht aangaande uw leven in Bangladesh. Zo verbleef u in een hotel, betaalde u voor uw verblijf, had u een onderkomen bij een huisbazin dus lijkt het mogelijk dat u iets daarvan zou kunnen aanbrengen. Echter legde u niets van documenten voor. Het CGVS hecht dan ook geen enkel geloof aan uw verklaringen aangaande de reden van uw vertrek uit Bangladesh gezien het gebrek aan geloofwaardige verklaringen, het gebrek aan inspanningen om documenten te verkrijgen en het gebrek aan documenten.

Gezien bovenstaande vaststellingen dient dan ook opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De Belgische medische attesten (zie document 1, groene map) tonen aan dat u een aantal verwondingen hebt opgelopen. Echter tonen deze attesten niet aan hoe, op

welk tijdstip en in welke omstandigheden u die verwondingen zou hebben opgelopen. Ze zijn aldus geen bewijs van uw asielrelaas. De artikels aangaande de situatie in Bangladesh voegen niets toe aan uw persoonlijk asielrelaas (zie document 2, groene map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende documenten: “Uittreksels uit het gehoorhandvest CGVS januari 2011; 2 artikelen: A: “Labour in Bangladesh, Wikipedia; B: “Gang profits from maimed child beggars”, Sara SIDNER, CNN, <http://thecnnfreedomproject.blogs.cnn.com/2011/05/04/gang-profits-from-maimed-child-beggars/>; COI Bangladesh 31 augustus 2013, blz. 143-144, 170-171, 175-177, https://www.ecoi.net/file_upload/1226_1379666776_coi-report13.pdf; “Children used in smuggling, Daily Star 18 maart 2014, http://www.thedailystar.net/print_post/children-used-in-smuggling-16079; “Trespass, smuggling, clashes and crimes now order of the day, Daily Star, 6 augustus 2013, <http://archive.thedailystar.net/beta2/news/trespass-smuggling-clashes-and-crimes-now-order-of-the-day/>; “Remembering Childhood Trauma”, <http://www.istss.org/RememberingChildhoodTrauma.htm>; “Birth of memory: Why kids forget what happened before age of 7”, <http://www.popsci.com/blog-network/kinderlab/birth-memory-why-kids-forget-what-happened-age-7>”.

Ter terechtzitting legt verzoeker een nota neer waarin gesteld wordt dat verzoeker “volgende nieuwe documenten” wenst neer te leggen: “1. Artikel “Children used in smuggling? En andere mbt. smokkelen door kinderen. 2. Artikel mbt. gedwongen arbeid. 3. Artikelen mbt corruptie binnen de politie”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op “A. Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15.12.1980. Schending van art. 1 A 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. B. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel”. Verzoeker vermeldt tevens het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de “schending van art. 48/4, § 1 en §2 a en b van de vreemdelingenwet en art. 3 EVRM. Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.”

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert

verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS, 26 februari 2007, nr. 168 263). Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.7. Het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze, jegens de belangen van het onthaalland, ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid (RvV 13 maart 2009, nr. 24.527). In zoverre al nuttig aangevoerd, is dit middel dan ook ongegrond.

2.8. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Nopens de status van vluchteling

3. Verzoeker gaat er verkeerdelijk van uit dat de taal van de procedure en de taal van het verhoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Hij werd overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet ervan in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen (administratief dossier, stuk 17). De verschillende verhoorverslagen en de bestreden beslissing werden volledig in het Nederlands opgesteld. De taal die voor de asielprocedure werd aangewezen - het Nederlands - is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet correct werd toegepast (RvS 27 september 2005, nr. 149.445; RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Voormelde wetsbepaling regelt immers enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag. Het wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de

dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 is niet geschonden omdat het interview zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij het interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Derhalve kan verzoeker bezwaarlijk aan verweerder verwijten dat *“De protection-officer vond het echter nodig om de Engelse vertaling nog te vertalen alvorens ze waarheidsgetrouw neer te typen”*.

Waar verzoeker beweert dat er één en ander is misgelopen met de vertaling, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geen grondslag vindt in het administratief dossier. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker naar aanleiding van het verhoor de gelegenheid kreeg bijkomende opmerkingen te maken, doch geen enkele opmerking heeft gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor, noch met betrekking tot de communicatie tussen de dossierbehandelaar, de tolk en zichzelf. De advocaat heeft enkel gemeend dat verzoeker niet kon antwoorden op de vragen omdat hij *“aan het overleven was”*, en voorts *“leefde tussen straatkinderen die niet geïnteresseerd zijn in zijn herkomst”* of omdat *“verzoeker zelf geen interesse had”*. Ook in het verzoekschrift licht verzoeker niet concreet toe dewelke van zijn verklaringen niet werden genoteerd zoals hij ze heeft afgelegd, noch omwille van welke concrete redenen of aan welke omstandigheden dit te wijten is. Uit de twee geciteerde tekstjes kan evenmin enig betekenisvol – laat staan pertinent – verschil worden afgeleid. Het staat verzoeker vrij te bewijzen dat wat de commissaris-generaal stelt dat hij verklaard heeft, op een andere manier werd gezegd. Het volstaat echter niet na het ontvangen van een negatieve beslissing eenvoudigweg te ontkennen dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd. Aldus kan verzoeker niet louter beweren dat *“Deze verschillende acties hebben ervoor gezorgd dat de neerslag van de protection officier foutief is en onbetrouwbaar”* zonder dit aannemelijk te onderbouwen. De afgevaardigde ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft er geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Verzoeker bewijst *in casu* niet het tegendeel.

4. Verzoeker gaat er aan voorbij dat de identiteit, nationaliteit en herkomst de kernelementen uitmaken in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht eerst verzoekers voorgehouden herkomst en nationaliteit beoordeeld. Immers indien de verklaringen hierover niet aannemelijk geacht worden, kan de commissaris-generaal inderdaad besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

4.1. De Raad benadrukt verder dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit(en) van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen of hij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door de asielzoeker verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers de asielaanvraag van verzoekende partij dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst. Hierbij berust de bewijslast bij de verzoekende partij en is het haar verantwoordelijkheid om haar beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie.

4.2. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat *“Zijn nationaliteit is ofwel staatloos ofwel Bangladeshi”* en *“Er dient dan ook geconcludeerd worden dat er geen twijfel is dat verzoeker quasi heel zijn leven geleefd heeft in Bangladesh en vandaaruit gevlucht is naar België”*. Niettegenstaande in het verzoekschrift

verzoeker ook wordt geïdentificeerd als “van Myanmar nationaliteit/de facto staatloos”, kan er uit de gehele lezing van het verzoekschrift niet blijken dat verzoeker een verweer voert tegen de vaststellingen van de commissaris-generaal aangaande zijn Myanmarrese nationaliteit. Verzoeker verklaart bovendien niet hoe hij tegelijkertijd van Myanmarrese nationaliteit, als Bangladeshi als staatloos kan zijn. Verzoeker verklaarde verder zelf “ik ben staatloos” en “ik heb geen staat” (gehoor 1 p. 2).

4.2.1. Uit verzoekers verklaringen kan enkel blijken dat hij over zijn beweerdelijke Rohinya afkomst en de Rohinya geheel onwetend is. Wat verzoekers Rohinya afkomst betreft, voert verzoeker aan dat *“Verzoeker heeft zijn ouders bijna niet gekend, althans niet zijn vader en zijn moeder overleed toen verzoeker nog maar 6 of 7 jaar oud was. Zijn verdere leven was een opeenvolging van trauma’s en misbruik. Verzoeker verwijst tevens naar stuk 7 en 8 wat het geheugen betreft en de herinneringen voor 7 jaar. Verzoeker kan objectieve informatie voorleggen die zijn gebrek aan kennis en herinneringen voor 7 jaar staft. Verwerende partij staft haar ongeloofwaardigheid niet. Het is geheel irrealistisch en te simplistisch vanwege verwerende partij om te verwachten dat verzoeker enige vorm van cultuuroverdracht heeft gekregen van zijn dode vader, zijn moeder die onder de tirannie van haar tweede man leefde, van zijn eigenaar toen hij een bedeljongen was, van zijn bedelkompanen, van zijn fabrieksbazen of van zijn bendeleiders. Dat verzoeker zelf die informatie zou gaan vragen aan anderen. Verzoeker had het te druk met overleven.”*

In deze is het aan de asielzoeker om zijn verklaarde nationaliteit en herkomst aannemelijk te maken. Indien verzoeker meent dat hij Rohinya is, dan moet hij hiervoor een verklaring hebben. Echter verzoekers verklaringen kunnen hierop niet duiden. Uit zijn complete desinteresse kan enkel blijken dat verzoeker niet van Rohinya afkomst is, temeer verzoeker deze afkomst op geen enkele andere wijze adstrueert, noch middels documenten en zijn verklaringen eerder het tegendeel beweren. Zo verklaarde verzoeker dat het kon zijn dat hij Rohinya was doch dat hij dit niet wist en dat het kon zijn dat zijn ouders Rohinya waren (gehoor 1 p. 3-4) en *“ik kan dat [of hij Rohinya is] niet zeggen, ik ken enkel twee woorden”* (gehoor 1, p. 7). Ook al kan aangenomen worden dat heel jonge kinderen beperkte herinneringen hebben, dan verklaart verzoeker nog altijd niet waarom hij doorheen zijn latere volwassen leven op geen enkel wijze naar zijn afkomst heeft geïnformeerd (gehoor 2 p. 3-4). Evenmin is aannemelijk dat verzoeker nooit in contact zou zijn gekomen met Rohinya of via derden hier meer over vernomen zou hebben, zelfs van *“zijn eigenaar toen hij een bedeljongen was, van zijn bedelkompanen, van zijn fabrieksbazen of van zijn bendeleiders”* indien hij werkelijk in zijn eigen beweerd afkomst geïnteresseerd was. Verzoeker werd gedurende beide gehoren uitgebreid over zijn Rohinya herkomst ondervraagd (gehoor 1 p. 3-4, p. 6-9, gehoor 2 p. 3-4) wat ook uit de opmerkingen van de advocaat op het einde van het verhoor blijkt. Aldus kan verzoeker niet ernstig beweren dat hij niet *“op enig moment gefronteerd dat zijn afkomst ongeloofwaardig werd bevonden”*. Verzoeker beperkt zich dan ook tot loutere beweringen en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan en het maken van persoonlijke vergoelijkningen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De Raad stelt vast dat deze conclusies uitgebreid en correct werden gemotiveerd in de bestreden beslissing. Derhalve heeft het Commissariaat-generaal wel degelijk verzoekers afkomst op zijn individuele merites beoordeeld en kan geenszins beweerd worden dat er geen rekening werd gehouden met zijn profiel, noch dat de beslissing dat verzoeker niet aantoonde tot de Rohinya te behoren, niet op correcte juridische wijze werd gemotiveerd.

4.2.2. De door de commissaris-generaal correct weergegeven talrijke en ernstige onwetendheden inzake zijn voorgehouden Myanmarrese nationaliteit en Rohinya afkomst, raken de kern van het relaas en zijn pertinent. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoeker zijn Myanmarrese nationaliteit en Rohinya afkomst heeft besloten. De Raad kan hierbij volstaan met vast te stellen dat verzoeker zijn voorgehouden nationaliteit en afkomst op geen enkele wijze adstrueert en ook geen enkele ernstige poging hiertoe onderneemt. De Raad neemt dan ook niet aan dat verzoekers asielaanvraag moet beoordeeld worden ten opzichte van Myanmar.

4.3. Verzoeker voert thans tegelijkertijd aan twee nationaliteiten te bezitten en staatloos te zijn. Voor zover verzoeker nu in het verzoekschrift stelt dat hij ook Bangladeshi of anderzijds staatloos is, stelt de Raad vast dat de beoordeling aldus ten opzichte van Bangladesh dient te gebeuren, als land van herkomst dan wel als land van gewoonlijk verblijf.

4.4. Er kan niet worden gesteld dat *“De reisweg van verzoeker wordt op geen enkele wijze in twijfel getrokken door verwerende partij noch de laatste woonplaats van verzoeker”* nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld *“U legde ook geen enkel documenten neer die zouden kunnen aantonen dat u in Bangladesh verbleef of dat u van daaruit naar Europa kwam”*, zodat minstens kan blijken dat noch de reisweg noch de laatste verblijfplaats geadstrueerd werden middels documenten en dat deze aldus niet vaststaand zijn.

4.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

4.6. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn voorgehouden vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

4.7. Vooreerst verklaart verzoeker geenszins waarom een criminele bende überhaupt rechtszaken tegen hem zou inspannen, nu dit ongewenste bekendheid bij en contacten met de Bengaalse politie en gerechtelijke autoriteiten zou teweegbrengen terwijl het van levensbelang is voor criminele organisaties net zoveel mogelijk in het obscure te opereren, en dit niettemin er kan aangenomen worden dat er corruptie is.

4.7.1. De Raad ziet evenmin in waarom geloof zou moeten gehecht worden aan het bestaan van deze rechtszaken nu dit enkel berust op een bewering van verzoekers huisbazin, die verzoeker evenmin kan duiden noch toelichten. Verzoeker kan daarbij niet tegelijkertijd beweren dat hij zich niet kan legitimeren omdat hij nooit identiteitsdocumenten heeft gehad en anderzijds beweren dat de politie hem wel kan identificeren. Waar verzoeker stelt dat hij gerechtelijk vervolgd wordt, houdt dit ook in dat hij wel degelijk geïdentificeerd wordt.

Indien *“Verzoeker heeft nooit enige documenten gehad. Ook inzake de huur van de kamer en het verblijf in het hotel werd alles cash betaald.”*, dan neemt dit niet weg dat verzoeker wel degelijk documenten zou moeten kunnen voorleggen betreffende de rechtszaken, hetgeen hij nalaat en dat hij minstens reçu's, foto's of andere zaken die zouden kunnen getuigen van zijn verblijf in Dhaka, zou moeten kunnen neerleggen. Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart *“het geld werd overgeschreven”* (gehoor 1 p. 13), zodat ook dit gedocumenteerd is en derhalve kan worden voorgelegd. Verzoeker beperkt zich voor het overige tot ongefundeerde hypothetische stellingen.

4.7.2. Zelfs van iemand die bang is en onbekend met de gerechtelijke procedures, kan verwacht worden dat, indien hij onterecht beschuldigd wordt, hij zich hiertegen probeert te verdedigen, zij het middels een advocaat of mensenrechtenorganisatie. Dat hij niet weet waar deze te vinden en niet gelooft dat deze hem daadwerkelijk zouden kunnen helpen, vermag niet te verschonen dat hij hier geen beroep heeft op gedaan. Evenmin kan worden vastgesteld dat verzoeker vanuit België enige pogingen ondernam om

zich te informeren, laat staan zijn verdediging te organiseren. Indien verzoeker zich verder geen zorgen maakt om de rechtszaken, dan kan hieruit geen vrees voor de Bengaalse autoriteiten worden afgeleid.

4.8. Ten slotte heeft verzoeker wel de doorgedreven wil en overtuiging gehad om te vertrekken naar Europa, zodat niet kan overtuigen dat hij onbekwaam zou zijn om zijn eigen leefomgeving en vervolgingsfeiten nuttig toe te lichten of zich niet met dezelfde ijver behoorlijk kan inlichten.

Verzoeker beperkt zich opnieuw tot loutere beweringen en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses (*"Verzoeker heeft geen normaal leven gehad en is getekend door trauma's en angsten en het waren allesbehalve normale omstandigheden"*), maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker verklaart een uitermate zwaar profiel waarbij hij te kennen geeft dat hij geheel aan de buitenkant van de maatschappij leefde. Hij stelt dat hij geheel ongeschoold is en behoort tot de allerlaagste rang van de maatschappij, dat hij als weeskind werd verkocht als slaaf door zijn stiefvader, kinderarbeid heeft verricht in een fabriek en als koeienhoeder waarbij hij voortdurend geslagen werd en dat hij aan een smokkelbende werd doorverkocht. Dit profiel is echter strijdig aan zijn kennis over geldzaken, zijn talenkennis (2 talen en daarbij nog wat Engels want hij kijkt naar films), aan het bezit van een e-mailadres (waaruit kan afgeleid worden dat hij kan schrijven en zelf een computer kan hanteren), een hotelkamer huurt en uiteindelijk vertrekt (zie CGVS-verhoor p. 6-7). Omgekeerd indien verzoeker inderdaad een dergelijk kinderleven heeft geleid dan kan verwacht worden dat hij dit met veel anekdotes en levensechte feiten kan toelichten, zij het gezien vanuit het oogpunt van een kind of analfabeet, wat niet het geval is. Dergelijke vaststellingen zijn dermate fundamenteel dat het verzoekers geloofwaardigheid geheel ondergraaft.

4.9. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling bovendien aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Daargelaten de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen, verduidelijkt hij niet dat deze een vervolging uitmaken die ingegeven is door één van de vijf redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Deze feiten zijn van gemeenrechtelijke en strafrechtelijke aard zodat verzoeker geenszins aannemelijk maakt vervolging te vrezen in de zin van de Conventie van Genève.

4.10. Voor zover verzoeker nog meent gediscrimineerd te worden omwille van zijn afkomst, werd reeds hoger vastgesteld dat zijn Rohinya afkomst geenszins geloofwaardig is. Waar verzoeker aanhaalt dat *"Tevens is er geen informatie terug te vinden inzake de leefomstandigheden en rechten van ongedocumenteerde bewoners van Bangladesh (...)"*, kan uit verzoekers relaas niet blijken dat hij vervolgd wordt omwille van het niet bezitten van identiteitsdocumenten, voor zover überhaupt al waarachtig. Immers om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast, waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt, wat *in casu* niet wordt aangetoond door verzoeker en evenmin blijkt uit de neergelegde objectieve informatie.

4.11. Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven, alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen, zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag, de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen, en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Verzoeker voldoet hier geenszins aan.

4.12. Indien *“Er wordt wel informatie teruggevonden inzake corruptie en vervalste documenten in Bangladesh. Maar verzoeker heeft überhaupt geen documenten uit Bangladesh neergelegd.”*, dan kan hieruit enkel blijken dat de commissaris-generaal volledigheidshalve informatie heeft toegevoegd.

4.13. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bij het verzoekschrift gevoegde en ter terechtzitting neergelegde algemene informatie over kind slaven en kinderarbeid kunnen de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

4.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming

5. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.1. De Raad stelt vast dat verzoekers bewering *“Uit bovenstaande blijkt niet waarom verzoeker niet aan artikel 48/4 §2 Vw. voldoet enkel dat hij niet voldoet”* berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Voor zover verzoeker zich beroept op de algehele situatie in Bangladesh, werkt hij dit middel niet voldoende uit en toont hij niet aan dat de situatie waarnaar hij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887). Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.3. Verzoeker vroeg tevens in subsidiaire orde *“Een bijkomend onderzoek te bevelen naar de bende “Za. Mo.”; een onderzoek te bevelen naar de werkomstandigheden in de kaarsfabriek ‘Jathrabadi’; een onderzoek te bevelen naar de leefomstandigheden en rechten van ongedocumenteerde Rohignya of ongedocumenteerde bewoners in Bangladesh; bij twijfel over het laatste verblijf van verzoeker, een bijkomend verhoor te bevelen teneinde te bepalen of verzoeker in Bangladesh heeft gewoond en of dit tevens recent het geval was; onderzoek te bevelen naar de actuele veiligheidssituatie in Bangladesh”*. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet

aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten.

5.4. De overige argumenten kunnen niet tot een andere conclusie leiden.

5.5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK